

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN TWEEDE KWARTAAL 2024

Gepassioneerd zendingswerk

Oezbekistan, 6 april

Artyom

Toen Artyom nog klein was, zo'n vijf jaar oud, ging hij een paar keer met zijn vader en oma naar de adventkerk in Oezbekistan. Helaas besloten zijn ouders vlak daarna uit elkaar te gaan. Artyom woonde bij zijn moeder en van haar mocht hij niet naar de kerk. Net als vele mensen in Oezbekistan en andere landen binnen de toenmalige Sovjet-Unie, dacht ze dat adventisten lid waren van een sekte die met de christelijke kerk gebroken had.

En dus zette Artyom geen voet meer in een adventkerk tot hij zeventien jaar was. Toen bezocht hij de kerk weer; zijn vader had hem gezegd dat hij nu volwassen was en zich moest laten dopen. Artyom volgde Bijbelstudies en twee jaar later gaf hij zijn hart aan Jezus door de doop. Met heel zijn hart had hij God lief en in de plaatselijke kerk bemande hij de geluidsapparatuur. In de tussentijd was moeder hertrouwd en Artyom woonde nog steeds bij haar en zijn stiefvader.

Op een dinsdag verbood zijn stiefvader hem naar de kerk te gaan om te helpen met de techniek. In die periode was moeder een tijdje weg van huis. 'Je mag niet', zei zijn stiefvader. Toch wilde Artyom gaan. Hij wilde zo graag helpen met de geluidsapparatuur. 'Ik ga', antwoordde hij. 'Nee, dat doe je niet', zei zijn stiefvader fel. 'Toch ga ik', liet Artyom weten. 'Aan jou de keuze', deelde zijn stiefvader mee. 'Er is geen vuiltje aan de lucht als je niet meer naar die kerk gaat. Ga je wel naar die kerk – neem dan je spullen mee en kom nooit meer terug.'

Artyom pakte zijn spullen en verliet het huis. Hij huilde terwijl hij naar het huis van zijn vader en oma wandelde. Ze begroetten hem vriendelijk en lieten hem binnen. Nu hij bij vader en oma woonde, groeide Artyom nog dichter tot God. Het kwam vaak voor dat hij uren achtereen in de Bijbel las. Vooral Jezus' belofte in Marcus 10:29-30 raakte hem. Daar staat: 'Jezus zei: "Ik verzeker jullie: iedereen die broers of zussen, moeder, vader of kinderen, huis of akkers heeft achtergelaten omwille van Mij en het evangelie, zal het honderdvoudige ontvangen: in deze tijd broers en zussen, moeders en kinderen, huizen en akkers, al zal dat gepaard gaan met vervolging en in die tijd die komt het eeuwig leven.'

Artyom had alles achter zich gelaten en het leek wel of Jezus hem zei: 'Kop op! Je hebt een thuis en eeuwig leven'. De vrede die Artyom in zijn nieuwe huis ervoer, kwam tot een abrupt einde toen vader niet langer naar de kerk ging en begon te drinken. Op een sabbat zei vader tegen Artyom dat hij hulp nodig had op het werk. Vader werkte van huis uit als meubelmaker. Artyom weigerde: 'Liever een andere keer', zei hij. Boos stuurde vader de tiener het huis uit. 'Scheer je weg!', riep hij. Artyom kon nergens naartoe. Alleen de Adventkerk zette haar deur voor hem open.

Maanden gingen voorbij en zijn moeder en stiefvader vroegen hem weer bij hen te komen wonen. Ze beloofden hem dat hij de kerk mocht bezoeken, als hij dat wilde. Artyom nam hun aanbod aan, maar de spanningen liepen steeds hoger op. Een paar maanden later overleed zijn vader en hij verhuisde naar het huis van zijn oma. De hele situatie weerhield hem er niet van te blijven bidden en in de Bijbel te lezen. Toen kwam een adventistische vriend met een voorstel. 'Laten we ervoor bidden dat God je met iemand in contact brengt aan wie je Bijbelstudies kan geven', zei hij.

De twee begonnen ervoor te bidden. Één maand ging voorbij. Twee maanden, toen drie maanden. Artyom merkte wel dat steeds meer mensen de kerk binnendruppelden. Hij nodigde een aantal van hen uit om Bijbelstudies met hem te volgen. Al snel had hij een kleine groep samengesteld waar hij regelmatig mee afsprak. Terwijl ze de Bijbel bestudeerden, groeide het verlangen in Artyoms hart om zending te zijn. Hij hoorde over de *Global Mission* zendelingen, mensen die over het goede nieuws vertellen in hun eigen cultuur. Hij bad ervoor zo'n zending te mogen zijn. Toen ging hij naar de predikant van zijn kerk om te vragen hoe hij een *Global Mission* zending kon worden. Nog voordat

hij iets had kunnen zeggen, sprak de predikant hem aan: 'Ik heb geweldig nieuws voor je!', vertelde de predikant. 'We willen je vragen een *Global Mission* zendeling te worden.' Artyom keek verbaasd. De predikant had zijn vraag beantwoord, nog voordat hij hem gesteld had.

Artyom is nu 22 jaar oud en hij doet niets liever dan mensen voorbereiden op Jezus' komst. 'Ik zie de eerste vruchten van mijn inspanningen', zei hij. 'Ik heb mijn leven aan God gewijd en mijn leven is erop gericht mensen tot Christus te brengen.'

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatcollecte bestemd voor de bouw van de eerste adventistische basisschool in Oezbekistan. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

Een gesprongen snaar

Oezbekistan, 13 april

Artur

Op vijfjarige leeftijd werd Artur in Oezbekistan gedoopt. En dat terwijl hij God niet eens kende. Niemand had hem ooit over God verteld en na zijn doop nam niemand hem mee naar de kerk. Hoewel hij nooit aan God dacht, begon hij – Artur was toen veertien – een oorbel te dragen in de vorm van een kruisje. Zo zag hij er stoer uit, vond hij zelf.

Op een gegeven moment liet Artur zijn moeder weten dat hij gitaar wilde leren spelen. Meteen nam moeder hem mee naar een gitaarwinkel. Artur had geen doel met zijn leven en ze hoopte dat een gitaar hem iets zou geven om voor te leven. Artur koos een bruine elektrische gitaar. Thuis volgde hij een paar gitaarlessen via YouTube en pingelde erop los.

Makkelijk was het niet. Zijn vingers deden pijn door de snaren voortdurend in te drukken. Maar na een paar dagen werd dat al minder erg. Zijn gitaarspel klonk alleen heel anders dan wat de docent op YouTube liet horen. Twee weken na de aankoop van de gitaar sprong een snaar. Artur wist niet hoe hij de snaar moest vervangen en dus struinde hij het Internet af. Hij vond het telefoonnummer van iemand, genaamd Artyom, die gitaarlessen aanbood. Hij belde het nummer.

‘Ik moet een snaar vervangen’, zei hij. ‘Kan jij me helpen?’ Artyom gaf Artur zijn adres. Het adres klonk bekend. Artur vroeg zich af waar hij het eerder gehoord had. Toen wist hij het weer. In het verleden had zijn moeder op dat adres met een man, Pasha, gewerkt. Samen hadden ze allerlei meubels in elkaar gezet. Tot Pasha gestorven was.

‘Ben jij toevallig Pasha’s zoon?’, vroeg Artur. ‘Ja, dat klopt’, reageerde Artyom. De volgende dag verving Artyom de gitaarsnaar. Daarna vroeg hij Artur of hij een beetje kon spelen. Artur liet hem horen wat hij via YouTube geleerd had, maar Artyom legde hem het zwijgen op. ‘Hou op! Stop!’, riep hij. ‘Je speelt de akkoorden achterstevoren.’ Nu begreep Artur waarom zijn gitaarspel in niets leek op wat de muzikleraar op YouTube had gedaan. Zijn spel sloeg nergens op.

Artyom bood Artur gitaarlessen aan. Bij zijn eerste les vroeg Artyom naar de kruisvormige oorbel in Arturs oor. ‘Ben je christen?’, vroeg hij. Artur ontkende dat. Tijdens de tweede les stelde Artyom voor dat ze de volgende keer in een kamer zouden afspreken van de plaatselijke adventkerk. De kerk stond niet ver van Arturs huis en hij vond het prima. Terwijl Artur het gitaarspel onder de knie begon te krijgen, bracht hij ook buiten de lessen om steeds vaker tijd door met Artyom. Hij ontdekte dat Artyom een *Global Mission* zendeling was, een zendeling die het goede nieuws deelt met de mensen in zijn eigen cultuur. Hij wandelde maar al te graag met Artyom en andere adventisten door de bergen. Als de bergbeklimmers even pauze namen, genoot Artur ervan hen liedjes te horen zingen. Artyom begeleidde hen op de gitaar.

Die zomer ging Artur naar een adventistisch jeugdkamp in een andere stad. Het bracht hem van zijn à propos toen de gastspreker de aanwezigen vroeg in groepjes uiteen te gaan om te bidden. ‘Ik ben atheïst’, zei hij tegen de eerste de beste persoon die hem vroeg samen te bidden. De persoon snelde weg. Hij herhaalde zijn woorden tegen de volgende persoon die op hem af kwam: hij geloofde niet in God. ‘Daarbij’, voegde hij eraan toe, ‘heb ik nog nooit gebeden’. Deze persoon liet zich niet afschudden. ‘Daar kunnen we wel wat mee’, zei hij. Hij leerde Artur hoe hij moest bidden.

Die avond dacht Artur lange tijd na over wat er was gebeurd. Op sabbat keek hij verbaasd toe hoe een jonge man zich tijdens het kamp liet dopen. ‘Ik ben gedoopt toen ik vijf was’, zei hij. ‘Waarom laten adventisten zich nu pas dopen?’ Hij ontdekte dat adventisten in de Bijbelse leer geloven dat mensen oud genoeg moeten zijn om de Bijbel te begrijpen en ook beseffen welke belofte ze God doen. Dan pas kunnen ze zich laten dopen.

Die sabbat ging Artur naar de adventkerk dichtbij zijn huis. Voor het eerst kwam hij daar om God te aanbidden. 's Middags voegde hij zich bij kerkleden die schoolbenodigdheden uitdeelden aan arme kinderen. Nooit had hij zich zo blij gevoeld en hij dacht bij zichzelf: 'Wat heeft het leven voor zin als ik anderen niet help?' Zijn leven stond op z'n kop. Hij wilde geen doelloos leven meer leiden. Hij wilde anderen helpen en God leren kennen.

Acht maanden zijn voorbijgegaan sinds Artur regelmatig naar de kerk begon te gaan. Hij bestudeert zijn Bijbel ijverig en wil zijn hart aan Jezus geven in de doop. Hij is blij dat zijn gitaarsnaar knapte. 'Ik geloof in God door een eenvoudige snaar van mijn gitaar', vertelde hij.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatcollecte bestemd voor de bouw van de eerste adventistische basisschool in Oezbekistan.

Vaarwel verleden

Oezbekistan, 20 april

Vlad

In Vlads ogen draaide het leven om geld, geld en nog eens geld. Hij verdiende meer dan genoeg toen de Sovjet-Unie uiteenviel en Oezbekistan begin jaren negentig een onafhankelijk land werd. In die periode had hij de leiding over een kleine fabriek die boter karnde. 's Nachts hield hij zijn illegale pokerbedrijfje draaiende. Vlad leefde in rijkdom met zijn vrouw, Marina, en ze kochten meerdere appartementen in de hoofdstad van Oezbekistan, Tashkent.

Tot Vlad gepakt werd en in de gevangenis werd gegooid. Zijn vrouw ging van hem af. Zijn wereld stortte in. In de gevangenis dacht Vlad voor het eerst aan God. 'Als U mij helpt, zal ik in U geloven', bad hij. 'Als U mij niet helpt, geloof ik niet in U'. Één maand en 18 dagen verder stond hij op vrije voeten. Hij was een vrij man door een presidentiële kwijtschelding van zijn straf. Vlad was zijn gebed op slag vergeten en zette alles op alles om geld te verdienen.

Hij hertrouwde en werkte een tijdje in Zuid-Korea. Daarna keerde hij terug naar Oezbekistan. Hij dacht weer aan God toen zijn tweede vrouw, Alyona, naar evangelisatiebijeenkomsten begon te gaan in een adventkerk in Tashkent. Ze vroeg hem met haar mee te gaan. Nadat de samenkomsten ten einde waren gekomen, bleven ze de kerk bezoeken. Voor het eerst draaide Vlads leven niet langer om geld. Liefde begon de spil van zijn leven te worden – liefde voor God en liefde voor anderen. Drie jaar verstreken en Vlad gaf zijn hart aan Jezus en liet zich dopen.

Daarna ging hij aan de slag als *Global Mission* zendeling, een zendeling die het goede nieuws deelt met de mensen in zijn eigen cultuur. Hij deelde het evangelie met andere Oezbeken. Zijn eens zo enorme inkomen bestond nu uit een paar honderd dollar per maand. Zijn nieuwe prioriteiten werden op de proef gesteld toen zijn eerste vrouw, Marina, contact met hem opnam. 'We bezitten samen nog steeds drie appartementen in de binnenstad', zei ze. 'Ik wil ze hebben'. Marina had al die tijd in één van de appartementen gewoond. De andere twee stonden leeg. Vlad woonde met zijn vrouw bij haar moeder.

Om van eigenaar te veranderen, hoefde Vlad slechts een paar documenten te ondertekenen in het bijzijn van een notaris. 'Prima', liet Vlad haar weten. 'We spreken af in het kantoor van de notaris en dan zet ik mijn handtekening dat de appartementen van jou zijn.' De notaris brandde van nieuwsgierigheid. 'U hebt deze drie appartementen gezamenlijk in bezit?', vroeg ze aan Vlad. 'Dat klopt', zei hij. 'Begrijp ik het goed dat ze een paar honderduizend dollar waard zijn?', zei ze. 'Inderdaad', antwoordde hij. 'En u geeft ze zomaar aan uw ex-vrouw?', vroeg ze. 'Ja'. 'Hoe lang bent u nu gescheiden?'. 'Twaalf jaar'. 'Waar woont u nu?' 'Met mijn vrouw in het huis van mijn schoonmoeder'. Verbouwereerd keek de notaris naar Vlad.

Marina fronste. Het vragenvuur van de notaris stond haar niet aan. 'Waar ben je mee bezig?', zei ze. 'Bemoei je niet met persoonlijke zaken'. Van de notaris moest Vlad een extra document tekenen dat hij wel goed bij zijn verstand was. Daarna keek ze toe terwijl Vlad zijn handtekening zette om de appartementen aan Marina te geven. Naderhand schudde ze ongelovig haar hoofd en wendde zich tot Marina. 'Aangezien uw ex-man er geen problemen mee schijnt te hebben appartementen gratis weg te geven, vraag of hij er nog meer bezit', zei ze. Marina keek naar Vlad. 'Houd je iets achter voor me?', vroeg ze. 'Nee, dit is alles wat ik bezat', antwoordde hij.

Daarna vroeg hij haar om vergeving. 'Het spijt me als ik je op welke manier dan ook heb gekwetst', zei hij. Nu stond Marina met haar mond vol tanden. 'Je bent gek', reageerde ze. Haar harde woorden deden Vlad niets. Vrolijk en blij verliet hij het kantoor van de notaris. Het deed hem goed de appartementen af te staan. Ze hoorden bij een vroeger leven zonder God. Hij hoefde er niet aan herinnerd te worden. In een interview vertelde Vlad dat zijn liefde voor geld verleden tijd is. Nu houdt

hij van God en vindt hij het heerlijk anderen over Hem te vertellen. ‘God voorziet in alles wat ik nodig heb’, zei hij.

In dit kwartaal is een deel van de dertiende sabbatcollecte bestemd voor de bouw van de eerste adventistische basisschool in Tashkent, Oezbekistan. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

‘God, help me’

Oezbekistan, 27 april

Alla

Als klein meisje in de Sovjetrepubliek Oezbekistan begreep Alla niet waarom haar oma thuis voor stenen beeldjes knielde. ‘Dan bid ik’, legde oma uit. ‘Waarom bid je dan?’, vroeg Alla. ‘Tot wie bid je?’. ‘Ik bid tot de God die in de hemel woont’, vertelde oma. ‘We horen van Hem te houden omdat Hij van ons houdt. We moeten respect voor Hem hebben.’ Aan de muur hing het kruis van Jezus en Alla vroeg wie erop te zien was. ‘Dat is Jezus, onze God’, verklaarde oma. ‘Hij kwam naar deze aarde en mensen hebben Hem gedood.’ Meer wist Alla niet over God. Haar geloof was miniem, maar ze begreep dat ze tot God kon bidden. En dus bad ze, als ze bang was. ‘God, help me’, smeekte ze.

De Sovjetrepubliek stortte in en Oezbekistan werd een onafhankelijk land. De eens zo stille straten van haar dorp werden hoe langer hoe gevaarlijker; steeds meer dronkenlappen en drugsgebruikers leefden ’s nachts op straat. Als Alla ’s avonds naar huis wandelde, bad ze: ‘God, help me’. Alla trouwde en kreeg een jongen en een meisje. In haar dorp werd een kerk geopend en vanaf die tijd nam ze haar kinderen daar elke zondag mee naartoe. Ze stak kaarsjes aan en bad. Toch voelde ze zich leeg als ze de kerk uitwandelde. Iets miste in haar leven.

Op een dag gaf een vriendin haar een boek cadeau. De titel luidde: *Patriarchen en profeten*. Alla had nog nooit van de auteur gehoord, Ellen White. Toch genoot ze van de levendige manier waarop ze de verhalen in het Oude Testament vertelde. Voor de eerste keer las ze dat de zevende dag, de zaterdag, Gods sabbat is. Ze wilde een kerk bezoeken waar de mensen de sabbat van de zevende dag vierden. Maar waar?

Een paar jaren verstreken. Toen kwam een vroegere vriendin, een oud klasgenootje, bij haar op bezoek vanuit een ander dorp. Ze zei tegen Alla dat ze op sabbat naar een adventkerk ging. Dat verbaasde Alla, maar maakte haar ook erg blij. Ze vroeg zich af: ‘Wonen er dan toch mensen in Oezbekistan die de sabbat van de zevende dag vieren?’ Haar vriendin, een voormalig atheïst, vertelde enthousiast hoe ze God had leren kennen en dat ze met heel haar hart van Hem hield. Het leek wel of Alla een hele nieuwe vriendin voor zich had. Ze leek in niets op de vrouw die ze ooit geweest was.

Korte tijd later ging Alla op bezoek bij haar vriendin. De busreis duurde vier uur. Op sabbat bezocht ze de adventkerk. Ze vond het geweldig. Toch was de kerk te ver weg om elke sabbat naartoe te gaan. ‘God, help me’, bad ze. Enige tijd later trouwde Alla’s dochter, Violeta, en verhuisde naar de hoofdstad van Oezbekistan, Tasjkent. Daarna overleed Alla’s man, waarna ze haar spullen pakte en bij Violeta ging wonen. Volgens haar adventistische vriendin waren er drie adventkerken in Tasjkent.

Vanaf die tijd gingen Alla en Violeta elke sabbat naar de kerk. Een kerklid nodigde hen uit om Bijbelstudies te volgen en moeder en dochter doorliepen alle 28 lessen. Steeds vaker dacht Alla erover haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen. ‘God, help me’, bad ze. Toen kwam de voorzitter van de Zaoksky Adventist University, een adventistische universiteit in Rusland, naar de stad om een reeks lezingen te houden. Toen hij mensen uitnodigde naar voren te komen en hun geloof te belijden, liep ze voorop. Zij en haar dochter lieten zich dopen met nog acht andere mensen.

Alla en Violeta zijn nu diacones in de kerk. ‘We zijn zo blij God te dienen’, zei Alla. God had haar gebeden verhoord. Hij had haar geholpen en haar hart was compleet.

In dit kwartaal besteden we een deel van de dertiende sabbatcollecte aan de bouw van de eerste adventistische basisschool in Tasjkent, Oezbekistan. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

Terughoudend over de doop

Oezbekistan, 4 mei

Violeta

Violeta was nog niet klaar voor de doop toen de adventistische predikant een oproep deed tijdens een evangelisatiebijeenkomst in Tasjkent, de hoofdstad van Oezbekistan. Ze vond dat ze nog maar zo weinig over de Bijbel wist. Ook was het overweldigend dat de predikant hen uitnodigde hun héle leven aan God te geven. ‘Dat kan ik niet’, dacht ze. ‘Dat doe ik niet’. Al enige tijd bezocht Violeta de Adventkerk samen met haar moeder. In een kleine groep hadden ze Bijbelstudies gevolgd en afgerond.

Daarna was de voorzitter van de Zoaksky Adventist University, de adventistische universiteit in Rusland, naar Tasjkent gekomen om een lezingserie te geven. Toen hij de mensen uitnodigde naar voren te komen en hun hart aan God te geven in de doop, aarzelde Violeta’s moeder geen moment. Ook de 14-jarige zoon van hun eigen predikant stond al op, zag Violeta. Daarna volgde een derde persoon. Violeta verroerde geen vin. ‘Absoluut niet’, dacht ze. ‘Ik laat me nu niet dopen’.

De volgende avond deed de predikant weer een oproep. Violeta herinnerde zich hoe een vriendin uit de kerk haar in de richting van de doop had geduwd met de woorden: ‘Als je klaar bent met de Bijbelstudies, kan je je laten dopen.’ Toch voelde ze zich er nog niet klaar voor. Ze kende de Bijbel amper. Terwijl de predikant de aanwezigen uitnodigde, leek hij zich specifiek op haar te richten. Vastberaden schudde ze haar hoofd: nee!

Op de laatste avond van de reeks lezingen deed de predikant weer een oproep. ‘Wie zou zijn/haar hart aan Jezus willen geven door de doop?’, vroeg hij. Violeta stond in tweestrijd. Ze was ervan overtuigd dat de Adventkerk de Bijbelse waarheid leerde. Toch had ze niet het idee dat ze er klaar voor was. De predikant vroeg de mensen die al op zijn uitnodigingen in waren gegaan opnieuw naar voren te komen. Violeta’s moeder en tientallen andere mensen liepen naar voren. De predikant verwelkomde hen hartelijk, maar liet het daar niet bij. Weer nodigde hij de aanwezigen uit.

‘Ik weet zeker dat zij niet de enigen zijn’, zei hij. ‘Wil niemand anders naar voren komen?’. Steeds weer herhaalde hij zijn vraag. Elke keer dat hij sprak, had Violeta het gevoel dat hij h ar bedoelde. ‘Moet ik naar voren lopen?’, dacht ze bij zichzelf. Voordat ze er erg in had, stond ze op en liep naar voren. ‘Nu is het goed’, zei de predikant. ‘Jij bent degene op wie we wachtten’. Toch was Violeta niet de enige die naar voren liep. Toen ze bij de kansel kwam, stond een 60-jarige man op en ging naast haar staan. Ze kenden elkaar van de Bijbelstudies. ‘Ik durfde niet’, zei hij. ‘Maar nu jij er bent, heb ik ook de moed kunnen verzamelen’.

Violeta stond versteld. Ze had nooit gedacht dat haar innerlijke strijd en uiteindelijke beslissing zo’n effect op iemand anders zouden hebben. Ze voelde zich warm worden van blijdschap. Inmiddels is Violeta ontzettend blij dat ze zich heeft laten dopen. Nu beseft ze dat wachten helemaal niet nodig was. Ze hoefde de Bijbel niet van voor tot achter te kennen voordat ze zich mocht laten dopen. Het enige wat ze hoefde te doen was haar leven in Jezus’ handen te leggen en in Hem te geloven met haar hele hart. Toen de gevangenisbewaker Paulus en Silas vroeg wat hij moest doen om gered te worden, zeiden ze niet voor niets; ‘Geloof in de HEER Jezus en u zult gered worden, u en uw huisgenoten’¹.

Ook kan Violeta nog steeds niet geloven dat God haar keuze inzette om de 60-jarige man de moed te geven haar voorbeeld te volgen. Ook nu ziet ze waar haar beslissing toe heeft geleid. Haar negenjarige zoon wil ook gedoopt worden. ‘Ik hoop en bid dat hij op het rechte pad blijft’, zei ze.

¹ Handelingen 16:31

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte voor de bouw van de eerste adventistische basisschool in Tasjkent, Oezbekistan. Daar kunnen Violeta's zoon en andere kinderen over God leren. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

God bestaat echt

Oezbekistan, 11 mei

Sonya

Toen ze bijna klaar was met de middelbare school, wilde Sonya dolgraag geneeskunde studeren aan een prestigieuze universiteit. Om toegelaten te worden, moest ze veel smeergeld betalen. Tegenwoordig zijn steekpenningen niet meer nodig om toegang te krijgen tot scholen in Oezbekistan, het thuisland van Sonya. Helaas ging het er heel anders aan toe in de tijd dat Sonya naar de universiteit zou gaan. Sonya vertelde haar vader hoe graag ze geneeskunde wilde studeren aan de universiteit. Zijn antwoord was heel stellig: 'Ik doe niet aan steekpenningen'. Toch vulde Sonya het aanmeldingsformulier in en hoopte er het beste van.

In de weken naar haar diploma-uitreiking deelde ze haar grootste wens met familieleden, vrienden en onderwijzers. Allemaal stelden ze haar dezelfde vraag: 'Heb je geld gespaard om de universiteit om te kopen?'. Sonya werd steeds ongeruster. Haar vaders beslissing stond vast, dat wist ze zeker. Ook had hij het geld niet om steekpenningen te betalen en hij deed er geen moeite voor geld te lenen van familieleden of vrienden. Hij bad enkel tot God dat Hij haar wilde helpen geneeskunde te studeren. Ook haar moeder, een docente, bad.

Sonya wist niet wat ze ervan moest denken. Van jongs af aan was ze met haar ouders naar een adventkerk gegaan. Toch vroeg ze zich af of God bestond. Wat had je er nou aan te bidden en te wachten? Moeder had een idee. 'Jij bereidt je voor op het toelatingsexamen en wij blijven bidden', stelde ze voor. Sonya was verrast. Moeder leek haar gebeden te combineren met een doelgerichte actie van haar kant. Ze begon zich voor te bereiden. Het lastige was dat de datum voor het examen nog niet vast stond. Toen ze haar toelatingpapieren indiende, werd haar opnieuw verteld dat de datum nog niet bekend was. 'We nemen contact met u op', zei de schoolbeheerder.

Sonya haalde haar middelbare schooldiploma en bleef leren voor het examen. Één maand verstreek. Twee maanden. Sonya's ouders baden terwijl zij studeerde. Niemand van de universiteit nam contact met hen op. Uiteindelijk, in de laatste weken van de zomervakantie, belde Sonya de universiteit op om naar de datum te vragen. 'Kom maar naar ons toe, dan bespreken we het op de campus', zei de persoon aan de andere kant van de lijn.

Om 10 uur in de ochtend liepen Sonya en haar moeder de universiteit in. Bij de ingang hield een bewaker hen tegen. 'Alle toelatingsexamens zijn al geweest', zei hij. Sonya kon haar oren niet geloven. Daarna werd ze woedend. Ze had haar toelating op tijd ingediend, maar niemand had zijn belofte gehouden en had haar gebeld. Het was verspilde tijd geweest om tijdens de zomervakantie te leren voor het toelatingsexamen. Moeder zag wel dat Sonya behoorlijk van streek was. 'Heeft de universiteit de resultaten al binnen van de toelatingsexamens?', vroeg ze de bewaker.

'Ja', zei hij. 'Loop daar maar naartoe. Daar hangt de lijst met studenten die toegelaten zijn'. Moeder nam een kijkje. Sonya liep vlak achter haar. Toen ze de lijst afspeurden, zag Sonya plotseling haar naam staan. 'KIJK!', riep ze uit. 'Ik ben toegelaten!!!'. Van de vele studenten die zich aan hadden aangemeld, was zij toegelaten, zelfs zonder steekpenningen en zonder toelatingsexamen. Al haar twijfels over God verdwenen als sneeuw voor de zon. Voordat de colleges begonnen, gaf Sonya haar hart aan Jezus en liet ze zich dopen. 'Door deze ervaring weet ik dat God bestaat', zei ze.

Daar eindigt het verhaal niet. Aan het begin van het academisch schooljaar vroegen medestudenten aan Sonya hoeveel extra geld ze had betaald om toegelaten te worden. 'Niets', vertelde ze. 'Ik heb niet eens het toelatingsexamen gedaan'. Stomverbaasd zeiden ze: 'Hoe ben je hier dan terecht gekomen?'. 'Ik ken de juiste mensen', antwoordde ze. Later, toen de studenten elkaar beter leerden kennen, ontdekten ze dat Sonya God bedoelde. Een paar wilden meer weten over haar geloof en Sonya begon

een Bijbelgroep. Drie klasgenoten gaven hun hart aan Jezus en lieten zich dopen. Ook vandaag de dag grijpt Sonya alle kansen aan om haar geloof te delen. 'God bestaat', zei ze.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om de eerste adventistische basisschool te bouwen in Tasjkent, Oezbekistan. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

Wonder bij de bushalte

Georgië, 18 mei

Chogik en Tei

Al sprak Chogik vier talen, ze hield in geen enkele taal van lezen. Ze had nooit van lezen gehouden en had in geen jaren een boek geopend. Tot ze Tei ontmoette bij een plaatselijke bushalte in de voormalige Sovjetrepubliek, Georgië. Chogik stond bij de bushalte te wachten toen Tei aan kwam wandelen. Tei was een *Global Mission* zendeling: als zendeling vertelde ze het goede nieuws aan andere mensen uit haar eigen cultuur in Georgië. De twee vrouwen wachtten op dezelfde bus. 'Wanneer komt de bus nou eens?', vroeg Chogik. Tei kende de buschauffeur persoonlijk. 'Die komt er zo aan', zei ze. 'Ik heb de chauffeur gebeld en hij zei dat hij er bijna is.' Tei en Chogik raakten met elkaar in gesprek.

Al snel kwamen ze tot de ontdekking dat ze uit hetzelfde dorp kwamen, een eindje verderop. Tei kende Chogiks moeder, broers, nichtjes en neefjes. Tijdens de coronalockdown was ze bij hen langsgedaan om eten te brengen. De twee vrouwen genoten van hun onderonsje en na in de bus te zijn gestapt wisselden ze nummers uit. In de twee weken die volgden, stuurden ze elkaar over-en-weer berichtjes. Op Chogiks verjaardag verraste Tei haar met een paar cadeaus: een zoutvaatje en een bos rode, witte en gele rozen uit eigen tuin. Chogik kon haar geluk niet op toen Tei haar de cadeaus gaf in de winkel waar ze als verkoopster werkte.

Na die tijd begonnen de vrouwen elkaar ook thuis te bezoeken. Chogik ontdekte dat Tei zevendedagsadventist was. Ze had nog nooit van die stroming gehoord en ze werd nieuwsgierig. Tei kwam te weten dat Chogik vier talen kon spreken, maar niet van lezen hield. Ze had geen boek geopend sinds ze vijftien jaar daarvoor haar middelbare schooldiploma had gehaald. Tei vroeg zich af: 'Hoe kan ik Chogik over God leren als ze mijn uitleg niet toetst aan Gods Woord?'. Terwijl die vraag Tei bezighield, nodigde ze haar nieuwe vriendin uit om een kijkje te nemen in de adventkerk in de hoofdstad van Georgië, Tbilisi, een eindje rijden met de bus. Ze was van plan 's ochtends naar de eredienst te gaan en dan 's middags te blijven voor de lessenserie over het geven van Bijbelstudies.

Ze nodigde Chogik uit voor de ochtend: Tei dacht dat het middagprogramma haar niet zou boeien, aangezien ze niet van lezen hield. Tot haar grote verbazing stelde Chogik haar uitnodiging zo op prijs dat ze Tei zei de hele dag te blijven. In de hoop dat Chogik niet teleurgesteld zou raken, stemde Tei toe. Chogik genoot van de eredienst. Ze liep naar voren toen de predikant aanbod te bidden voor degenen die God beter wilden leren kennen. Aan het begin van het middagprogramma nam een groep predikanten plaats op het podium. De kerk zat vol mensen die het geven van Bijbelstudies beter onder de knie wilden krijgen. Één van de predikanten richtte zich specifiek tot Chogik: 'Zuster, bent u gedoopt?'

'Nee', antwoordde ze. 'Ik heb jou nodig', zei hij en hij nodigde haar uit op de kansel te komen. Verlegen liep Chogik naar voren. Tei ging met haar mee om haar meer op haar gemak te laten voelen. Toen liet de predikant zien hoe je een Bijbelstudie kunt geven met Chogik als proefkonijn. De predikant vroeg Chogik studievragen te beantwoorden vanuit de Bijbel. Voor het eerst in haar leven sloeg Chogik een Bijbel open. De predikant liet haar zien waar ze de verzen kon vinden evenals de antwoorden op de vragen.

Op weg naar huis vroeg Tei aan Chogik wat ze van de Bijbelstudie vond. ‘Het deed me goed de antwoorden in de Bijbel op te zoeken’, reageerde ze. ‘Ik voel me zo rustig nu. Ik heb een vrede in me die ik nog nooit heb gehad’. Tei rommelde wat in haar tas en haalde er een Bijbel uit. ‘Ik wil je iets geven’, zei ze. Chogik vroeg Tei of zij haar Bijbelstudies wilde geven. Wat was Tei dankbaar. De heilige Geest had iets onmogelijks voor elkaar gekregen. Voor het eerst in haar leven wilde Chogik niet alleen lezen. Ze wilde zelfs de Bijbel bestuderen.

Ook nu nog onderzoeken Tei en Chogik samen de Bijbel. Chogik leert er een vijfde taal bij, de eeuwige taal van de hemel; liefde. Op sabbat gaan de vrouwen naar de kerk. In een gesprek met haar dankte Tei God dat ze Chogik zo onverwachts mocht ontmoeten bij de bushalte. ‘Ik heb Chogik per ongeluk bij de bushalte leren kennen’, vertelde ze. ‘Onze ontmoeting was geen toeval. Het was een groot wonder van God’. Chogik zegt dat ze nog steeds niet van lezen houdt – op de Bijbel na. ‘Ik hou niet van lezen, maar dat geldt niet voor de Bijbel, die lees ik het liefst de hele dag’, zei ze.

In dit kwartaal besteden we een deel van de dertiende sabbatcollecte aan de bouw van een gezondheidscentrum in Georgië. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

Een soort belletje lellen

Armenië, 25 mei

Lyubov

In Armenië droomde Lyubov ervan haar liefde voor Jezus met anderen te delen. Maar hoe kon ze dat doen? Een vriendin stelde voor dat ze via de telefoon over Jezus zou vertellen. Dit verhaal speelt zich af in 1995, een tijd dat er nog geen mobiele telefoons bestonden in de voormalige Sovjetrepubliek. Ze zou via de vaste lijn moeten bellen. Lyubov had nog nooit met onbekende mensen gebeld. Ze vond het maar een eng idee. Hoe begon je zo'n gesprek? Zeven dagen lang bad ze tot God of Hij wilde dat ze via de telefoon over Hem zou vertellen. Terwijl ze bad, verlangde ze er langzaamaan steeds meer naar om het goede nieuws met vreemden te delen. Op de zevende dag bad ze: 'Vertel me welk nummer ik moet bellen'. Toen toetste ze een willekeurig nummer in. 'Hallo', zei ze tegen de vreemdeling. 'Ik wil de Bijbel met jou bestuderen'. Het antwoord dat volgde, evenals de andere reacties, beloofde niet veel goeds. Sommige mensen aan de andere kant van de lijn reageerden boos. Anderen luisterden beleefd, maar wezen haar aanbod voor Bijbelstudies af.

Tot Lyubov een oudere dame aan de telefoon kreeg, genaamd Olga. Zij had er wel oren naar Bijbelstudies te volgen. Olga vond het fijn met haar te bellen en de vrouwen spraken elkaar regelmatig. Tijdens één van hun gesprekken vertelde Olga dat haar schoonmoeder oud, ziek en ongelovig was. 'Breng haar een bezoekje', spoorde Lyubov haar aan, 'Vertel haar over Jezus. Vraag haar Jezus te aanvaarden als haar persoonlijke Verlosser'. Toen Lyubov Olga een paar dagen later belde, zei Olga dat haar schoonmoeder was overleden. Toch hoefde ze niet moedeloos te zijn. 'Nadat wij gebeld hadden, ben ik naar haar toe gegaan en heb ik haar over Jezus verteld', zei ze. 'Ze aanvaardde Jezus als haar persoonlijke Verlosser en vroeg Hem haar fouten te vergeven. Die nacht stierf ze.'

Twee jaar later gaf Olga ook haar eigen hart aan Jezus en liet ze zich dopen met een familielid. Wat was Lyubov blij! Drie mensen – Olga, haar schoonmoeder en een ander familielid – hadden door de telefoongesprekken voor Jezus gekozen. Lyubov bleef bellen. Één beller begon te huilen toen Lyubov over God begon. 'Mijn dochter is ernstig ziek', vertelde de stem snikkend. 'Ze heeft zware epilepsie. Ze is de wanhoop nabij. Praat met haar als je dat wilt.' Voordat Lyubov kon antwoorden, had de moeder de telefoon al in de handen gedrukt van haar 23-jarige dochter, Alla. Lyubov vertelde, maar Alla gaf geen antwoord. Het bleef oorverdovend stil aan de andere kant van de lijn. Lyubov was niet gewend aan eenzijdige telefoongesprekken en ze bad om hulp.

De volgende keer dat ze belde, vertelde ze Alla dat ze *Eerste geschriften* las van Ellen White. Ze vond het zo prachtig hoe Ellen White de nieuwe hemel en de nieuwe aarde beschrijft. Alla zei niets. Lyubov omschreef de schitterende tuin die God klaarmaakt voor zijn kinderen op de nieuwe aarde. Alla bleef stil. Toen dacht Lyubov aan een populaire striptekening uit het Sovjettijdperk waar een prachtige tuin op te zien was. 'Heb je die tekening wel eens gezien?', vroeg ze. Ineens klonk vrolijk gegriinnik door de hoorn. Lyubov kon haar oren niet geloven. Het was voor het eerst dat Alla van zich liet horen. 'Je kan lachen!', riep ze uit. 'Stel je eens voor dat God een tuin voor ons heeft bereid die nog véél mooier is dan de tuin in de striptekening.'

Lyubov bleef vertellen over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Toen hoorde ze een klik op de lijn en klonk de stem van een vrouw. 'Sorry', zei de vrouw. 'Ik luister al een tijdje naar je. Het boeit me zo wat je zegt.' Weer lachte Alla hartelijk. Ze zei zelfs hoe leuk ze het vond dat iemand al die tijd had meegeluisterd met hun gesprek. Even later voegde ook Alla's moeder zich bij het groepje. Ze was zo blij dat Alla weer praatte en ze vroeg zich af waarom ze zo moest lachen. En zo kwam het dat drie mensen – Alla, haar moeder en hun buurvrouw – Lyubovs Bijbelstudie volgden. Een paar weken later sloot een man zich bij hen aan. 'Sorry', klonk het toen hij hun Bijbelstudie onderbrak. 'Ik luister steeds naar jullie gesprek. Ik ben zo nieuwsgierig'. Hij stelde zichzelf voor als de predikant van een

andere christelijke kerk. Vanaf dat moment gaf Lyubov Bijbelstudies aan vier mensen. Enige tijd later gaf Alla haar hart aan Jezus en liet ze zich dopen. Haar epileptische aanvallen verdwenen. Ook vandaag de dag is ze trouw adventist. Lyubov dankt God dat ze via de telefoon mocht getuigen. 'Ik ben zo blij dat de HEERE God mij het talent heeft gegeven anderen, vooral vreemde mensen, in telefoongesprekken over Hem te vertellen', zei ze.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om een evangelisatiecentrum te bouwen. Zo kunnen gezinnen in Yerevan, Armenië, de woonplaats van Lyubov, over God leren.

Een lied om te zingen

Viktor

Wit-Rusland, 1 juni

In Wit-Rusland leed Viktor vanaf zijn geboorte aan hersenverlamming. Zijn hersenen waren tijdens de zwangerschap niet goed ontwikkeld. De aangeboren afwijking moest lange tijd behandeld worden met behulp van fysiotherapie, medicijnen en misschien zelfs een operatie. De behandelingen zouden ietwat helpen, maar de dokters bestempelden zijn aandoening als ongeneeslijk. Ook leed hij aan epileptische aanvallen. De kleine jongen kreeg het label: 'Gebrekkig, eerste graad'. Het was de zwaarste diagnose die het land hanteerde. Viktor stond een grimmige toekomst te wachten die nog slechter leek te worden toen zijn moeder hem in de steek liet. Hij belandde in een weeshuis.

Ergens anders in Wit-Rusland werd een adventistische moeder midden in de nacht wakker van het gehuil van een baby in het ziekenhuis. Ze hoorde het huilen. Daarna bleef het even stil en toen klonken de snikken opnieuw. Het gehuil knaagde aan haar. Ze stond op om de baby te zoeken. Een verpleegster liet haar de kleine Daniil zien op de kinderafdeling en zei dat zijn moeder hem te vondeling had gelegd. Het hart van de moeder ging uit naar de baby en 's ochtends belde ze haar man. 'Er is hier een klein kindje', vertelde ze. 'Kom eens bij hem kijken'. Zo gezegd, zo gedaan.

Het echtpaar bezocht het jongetje nog een tweede keer. Toen kwam het idee ter sprake hem te adopteren. Vader en moeder hadden al vijf dochters en de eenjarige Daniil werd hun eerste zoon. Het duurde niet lang of ze dachten erover een tweede kind te adopteren. Ze ontdekten dat Daniil een vijfjarig broertje had met een verlamming aan zijn hersenen. Ze haalden Viktor op uit het weeshuis en gaven hem een nieuw thuis. In zijn nieuwe familie hoorde Viktor voor het eerst over God. Hij leerde de Bijbel lezen en te bidden. Elke sabbat ging hij met zijn gezin naar de kerk.

Hoe ouder hij werd, hoe meer hij zich realiseerde dat hij een wonder van God was. Het was een wonder dat hij een lieve familie had en nog leefde. Hij wilde niets liever dan naar Gods wil leven. Met het verstrijken van de jaren werd Viktor groter en sterker. Evengoed had hij de medische stempel 'Gebrekkig, eerste graad'. Nadat hij de basisschool had afgerond, waren er niet veel mogelijkheden voor hem. De dokter gaf hem twee opties: hij kon leren schoenen te repareren of hij kon zijn leven wijden aan het verkopen van fruit en groentes. Door zijn medische aandoening mocht hij geen zwaar werk verrichten en vele activiteiten konden niet.

Viktor wilde helemaal geen schoenen repareren of vers eten verkopen. Hij bad God om hulp. Korte tijd later verhoorde God zijn gebed op een heel onverwachte manier. Plotseling verklaarden de dokters dat zijn diagnose, 'Gebrekkig, eerste graad', niet meer gold. De dokters zeiden zelfs dat hij niet langer gehandicapt was. Hij was een sterke kerel en had geen epileptische aanvallen meer. Het was een wonder! Vader stelde voor dat Viktor verder zou gaan in de muziek. Hij was gek op zingen en hij zong vaak specials in de kerk.

Tot Viktors grote blijdschap werd hij ingeloot op het conservatorium. Binnen een mum van tijd werd zijn zang niet alleen beter, hij leerde ook muziek te componeren, muziketeksten te schrijven en piano te spelen. Hij organiseerde zelfs een concert waarin zijn eigen muziek werd voorgedragen. Vandaag de dag weet Viktor niet hoe het verder zal gaan als hij is afgestudeerd aan het conservatorium. Hij hoopt verder te studeren aan het conservatorium van de *Zaoksky Adventist University* in Rusland. Wat er ook gebeurt, hij maakt zich geen zorgen. Hij weet zeker dat God een plan met hem heeft. 'Mijn plan met jullie staat vast – spreekt de HEER: Ik heb jullie geluk voor ogen, niet jullie ongeluk; Ik zal je een

hoopvolle toekomst geven.² ‘Het is een mysterie wat God voor mij in petto heeft, maar ik weet dat Hij alles op de best mogelijke manier zal leiden’, getuigt hij.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte voor de bouw van een evangelisatiecentrum waar jonge mensen samen kunnen komen in Minsk, Wit-Rusland.

² Jeremia 29:11

Een dag om nooit te vergeten

Wit-Rusland, 8 juni

Vadim

In Wit-Rusland was Vadim nog maar 14 jaar oud toen zijn moeder en zus overleden door de gevolgen van een auto-ongeluk. Na dit hartverscheurende verlies begon vader God doelbewust te zoeken. Hij bezocht adventistische evangelisatiebijeenkomsten en liet zich dopen. Dit verhaal speelt zich af in de jaren '90 van de vorige eeuw, een bloeitijd voor het evangelisatiewerk in de voormalige Sovjet-Unie. De val van de Sovjet-Unie in 1991 baande de weg voor godsdienstvrijheid en door heel Wit-Rusland, Rusland en andere voormalige Sovjetrepublieken werden evangelisatiebijeenkomsten georganiseerd.

Vadim, inmiddels 15 jaar oud, zei dat vader kon doen wat hij wilde. Nooit zou hij over de drempel van een adventkerk stappen. 'Ik ga niet naar uw kerk', verkondigde hij stellig. Vader zei niets. Vier maanden later nodigde hij de jongen op een vroege sabbatmorgen uit om mee te gaan naar de kerk. Maar Vadim was niet van gedachten veranderd. 'Ik wil niet', zei hij. 'Ik ga ook niet.' Vader liet zich niet afschepen. Vadim wilde dan wel niet naar de kerk, vader wist precies wat hij dolgraag wilde. De jongen volgde programmeerlessen op school en hij zou de jongen er een groot plezier mee doen hem een computer te geven. Er was alleen één probleem: in die tijd waren computers praktisch onbetaalbaar in Wit-Rusland.

Vader zei dat hij een adventistische vrouw kende uit de kerk die haar eigen computer bezat. 'We kunnen haar vragen hoe ze eraan gekomen is', opperde hij. Vadim ging mee naar de kerk. Tot zijn verbazing ontdekte hij dat de kerkliden bij elkaar kwamen in het huis van een oma en dat ze tijdens de eredienst aan een grote tafel zaten. Bij binnenkomst fluisterde Vadim direct in vaders oor: 'Waar is de vrouw met de computer? Ik wil met haar praten.' Fluisterend zei vader, 'We vragen het haar zodra de dienst is afgelopen'. Vadim was niet van plan geweest de dienst uit te zitten. Hij had de vrouw willen ontmoeten om vervolgens rechtsomkeert te maken.

Tijdens de sabbatschool en de eredienst hoorde hij mensen voor het eerst gelovige liederen zingen. Voor de eerste keer zag hij hoe mensen neerknielden om te bidden. Toen de predikant sprak, hoorde hij voor het eerst over de speciale vriendschap tussen David en Jonathan. Tegen het einde van de dienst was Vadim totaal vergeten waarom hij eigenlijk naar de kerk was gekomen. Hij hoefde de vrouw met de computer helemaal niet meer te spreken. Hij was zo onder de indruk door alles wat hij had gezien en gehoord. Na die sabbat sloeg hij geen kerkbezoek meer over. Hij begon de sabbat te vieren. Hij las de Bijbel van koft tot koft, evenals *De Grote Strijd*-boeken van Ellen White. Hij werd een heel ander iemand.

Één eredienst had zijn leven op z'n kop gezet. Hij was naar de kerk gegaan om te weten te komen hoe hij een computer kon bemachtigen en was weggegaan met een nieuw leven op zak. Een jaar later, op zestienjarige leeftijd, gaf hij zijn hart aan Jezus en liet hij zich dopen. Het jaar daarop ging hij naar de *Zaoksky Adventist University* in Rusland om theologie te studeren en predikant te worden.

Vadim Derkach is inmiddels predikant en voorzitter van de Adventkerk in Wit-Rusland. Hij is uitvoerend secretaris van de Unie in Wit-Rusland. Of hij ooit een computer in zijn bezit kreeg? Met een glimlach vertelde hij: 'Uiteindelijk kocht ik een computer – maar pas veel later'.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollectie om in Minsk, Wit-Rusland, een evangelisatiecentrum te openen voor jonge mensen. Vadim zal daarbij assisteren. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

De hoogste tijd om te getuigen

Rusland, 15 juni

Alina

Als leerling van de *Zaoksky Christian School* in Rusland verheugde Alina zich het meest op het jaarlijkse kerstfeest. Elk jaar mochten de 210 leerlingen van de school een toneelstuk voordragen over de geboorte van Christus. Honderden kinderen uit Zaoksky en omstreken kwamen daarnaar kijken. De kinderen die bij het kerstfeest aanwezig waren, zouden ook allerlei knutselwerkjes leren en naar huis gaan met cadeautjes en lekkers. Deze evangelisatieactie wil ervoor zorgen dat de harten van mensen Jezus' liefde ervaren.

Iedereen kijkt altijd uit naar dit kerstfeest, dat sinds 2003 traditiegetrouw door de Zaoksky-school wordt georganiseerd. De leerlingen op school wachten vol spanning af tot ze mee kunnen helpen in de voorbereidingen. Kinderen in het dorp tellen de dagen af tot het feest begint. Hetzelfde geldt voor ouders en nog veel meer mensen. Vanaf haar elfde jaar droeg Alina haar steentje al bij aan het feest. Ze ging nog niet eens naar de *Zaoksky Christian School* en ze hielp al. Ze wilde niets liever doen dan helpen en zo kwam het dat haar werd gevraagd de kerstboom te versieren voor het feest.

Vijf jaar lang hielp Alina het feest te organiseren. Het zesde jaar wist ze helaas niet zeker of haar dat wel zou lukken. Ze was ziek. Ze zag de bui al hangen dat ze zich niet goed genoeg zou voelen om mee te doen. Ze bad: 'Geef me de kracht zodat ik Uw naam groot kan maken voor het aankomende feest'. Hoe dichterbij de begindatum kwam, hoe zenuwachtiger ze werd. Wat was ze bang dat ze het haar niet zou lukken te gaan. Maar op de dag zelf leek het alsof ze nooit ziek was geweest. De eerste dag verliep zonder problemen. Ze genoot ervan de grote glimlach te zien op de gezichten van de kinderen en ouders toen ze haar bedankten. Wat vond ze het fijn te zien hoe blij de andere leerlingen van de *Zaoksky Christian School* waren om mee te doen.

Een gezin met vier kinderen kwam naar haar toe. Ze wilden een selfie met haar nemen. Ze vond het prima. Na de foto vroeg de moeder: 'Waarom organiseren jullie dit feest en steken jullie zoveel tijd en geld in vreemdelingen?'. Een tijdlang antwoordde Alina niet. De radartjes in haar hoofd zochten naar de juiste reactie. Waarom had ze zich de afgelopen zes jaar zo ingespannen voor dit feest? Uiteindelijk wist ze het. 'Iedereen die oprecht van God houdt en van de mensen om hem heen, wil Gods liefde delen door goede dingen te doen', legde ze uit. Alina stond lange tijd te praten met het gezin. Ze vertelde hun over de *Zaoksky Christian School* en de Adventkerk. Ze legde hun uit wat de padvinderij inhield, welke jeugdgroepen er waren in haar kerk en nodigde de kinderen uit te komen.

Bij de eerstvolgende padvindersdag zorgden de ouders ervoor dat hun zoons, die de juiste leeftijd hadden, aanwezig waren. Ook de tweede keer bezochten de jongens de padvinderij, maar daarna zijn ze helaas niet meer teruggekomen.

Alina weet niet hoe het met het gezin is afgelopen en ze heeft hun contactgegevens niet. Toch maakt ze zich geen zorgen. Ze weet zeker dat een zaadje in hun hart is geplant. Ze vertrouwt erop dat God dat zaadje zal laten groeien en hun harten tot Hem zal leiden. De apostel Paulus heeft niet voor iets gezegd: 'Ik heb geplant [...] maar God heeft doen groeien'³. Haar enige taak was het gezin met God kennis te laten maken. 'Voor het eerst heb ik in mijn eentje over God verteld', zei Alina. 'Ik ben er zo

³ 1 Korintiërs 3:6

blij mee dat God me sterk en gezond liet voelen en dat ik met hen kon praten. Wat ben ik dankbaar dat ik Zijn liefde met anderen mocht delen.'

Alina voegt er nog aan toe dat het belangrijk is niet bang te zijn om over God te vertellen. 'Al zijn we zenuwachtig, God is dichtbij ons en helpt', legde ze uit. 'We hoeven enkel in Hem te geloven.'

Dank u wel voor uw dertiende sabbatcollectie drie jaar geleden. Met uw hulp hebben we een nieuw gebouw kunnen plaatsen voor de Zaoksky Christian School in Zaoksky, Rusland. In dit kwartaal besteden we een deel van uw geld aan het openen van een projecthuis voor geestelijke en sociale ondersteuning in Salekhard in het noorden van Rusland. Dank u wel dat u veel wilt geven op 29 juni.

Wonderschool

Rusland, 22 juni

Ruvim

In Ruvims ogen is de *Zaoksky Christian School* een wonderschool. Een deel van de dertiende sabbatopbrengst ging drie jaar geleden naar de adventistische basis- en middelbare school op de campus van de *Zaoksky Adventist University* in Rusland. De schenking werd gebruikt om een nieuw schoolgebouw te plaatsen, zodat de school het universiteitsgebouw kon verlaten dat sowieso al uit zijn voegen barstte. Naar Ruvims mening blijft de school een speciaal dertiende sabbatswonder.

Lang voor de donatie brachten hij en zijn vrouw, Alyona, een bezoekje aan Zaoksky, het dorp waar de school staat. Het jonge stel had zelf geen kinderen, maar vrienden van Alyona hadden kinderen op de *Zaoksky Christian School*. Het verbaasde haar wat een positieve invloed de school op hun leven leek te hebben. ‘Stel je voor dat wij kinderen krijgen, dan zou ik ze ook naar Zaoksky sturen’, zei ze. Ruvim was het helemaal met haar eens. Er waren geen adventistische scholen in het zuiden van Rusland, waar hij als predikant werkte.

Vanaf die dag lag een droom in hun hart verankerd. Toch leek de droom nooit uit te komen en na een tijdje vergaten ze hun droom. Zes jaar verstreken voordat Ruvim een telefoontje kreeg van de directeur van de *Zaoksky Christian School*. De school miste een predikant. Of hij met zijn gezin in de buurt van de school wilde wonen? Meteen dacht Ruvim aan de droom die zo ver buiten hun bereik had geleken. Inmiddels hadden Alyona en hij drie zoons en nét voordat hun oudste zoon naar de basisschool zou gaan verhuisden ze naar Zaoksky.

Ruvim vond het ronduit een wonder. Nu kon hij zijn zoon naar een adventistische school sturen. Het schooljaar was twee weken geleden begonnen toen Ruvim een groepje kinderen ’s avonds uitnodigde om de Bijbel te bestuderen. Ze waren niet verplicht te komen, al leverde het de kinderen een bonus op bij hun cijfer. Voor die eerste 45-minuten durende Bijbelstudie op een donderdagavond kwamen zes van de in totaal 210 leerlingen opdagen. In één van de klaslokalen gingen de zes jongens en meisjes in een kring zitten.

Ruvim besteedde die Bijbelstudie aan één van de adventistische geloofsstellingen. Hij stelde vragen en de kinderen bladerden door hun Bijbels, op zoek naar het juiste antwoord. Naderhand stuurde Ruvim hun een email met de Bijbelles als bijlage; zo konden ze de les thuis maken en aan hem terugsturen om na te kijken. Hoe meer kinderen over de groep hoorden, hoe groter de groep werd. Onder degenen die zich aansloten, was ook een tiener die verslaafd was aan *vapen*. De leraren hadden hem gewaarschuwd dat hij geschorst zou worden als hij niet stopte. Hij kwam uit eigen initiatief naar de Bijbelstudie.

Naarmate hij de Bijbelstudies bezocht, raakte hij de *vape* niet meer aan en werd hij één van de meest gedreven en ijverigste jongens in de groep. Tegen het einde van het semester gaven vijf kinderen van de groep hun hart aan Jezus. Ruvim voelde zich intens gelukkig toen hij de vier meisjes en één jongen het doopvont in zag gaan. In zijn ogen was het slechts één van de vele wonderen op de *Zaoksky Christian School*. Het volgende semester werd de Bijbelgroep nog groter toen zeven kinderen erbij kwamen. Op dit moment bereiden acht kinderen, van 13 t/m 16 jaar, zich voor op de doop. Voor Ruvim is dit het meest recente wonder op de school. Hij kan het niet verwoorden, zo blij is hij. ‘Ik ben zo dankbaar dat God me naar Zaoksky bracht om een levend instrument te zijn in zijn handen’, zei hij.

Dank u voor uw dertiende sabbatgaven drie jaar geleden. Daarmee hebben we de Zaoksky Christian School in Zaoksky, Rusland, uit kunnen breiden met een nieuw schoolgebouw. In dit kwartaal wordt

een deel van de collecte besteed aan de bouw van een buurtcentrum in het noordelijkste deel van Rusland. Dank u dat u volgende sabbat, 29 juni, veel wilt geven.

Een stem uit het niets

Rusland, 29 juni

Liliya

Liliya geloofde niet in God. Eigenlijk dacht ze nooit aan geloof. Ze groeide op in een land waar niemand in God leek te geloven of zelfs maar aan geloof dacht. Ze woonde in de Sovjet-Unie. Je kan je wel voorstellen hoe verbaasd ze was toen een stem uit het niets tegen haar begon te praten. Liliya was toen 23 jaar en alleen thuis in Tasjkent, de hoofdstad van de Sovjetrepubliek Oezbekistan. Haar man, Yury, was van huis. Dag en nacht hielden allerlei gezinsproblemen haar bezig. Ook nu weer, tot de oplossing klinkklaar voor haar lag: 'We gaan verhuizen'. 'Ja!', zei ze nu hardop. 'We gaan verhuizen!'

Op dat moment voelde ze een zachte aanraking bij haar schouder. Een zachte stem zei: 'Daar heb je helemaal gelijk in!'. Onwillekeurig keek Liliya de kamer rond. Ze was alleen, ze zag niemand. De stem klonk zo vriendelijk dat ze er niet bang van werd. Ze zag het als een bevestiging dat zij en Yury inderdaad een ander huis moesten zoeken. Toen Yury thuiskwam, lichtte Liliya hem in over haar idee. Uiteindelijk vestigde het echtpaar zich in het noordelijkste puntje van de Sovjet-Unie, precies op de Poolcirkel. In zo'n afgelegen gebied was er niet veel meer te doen dan werken en met je burens praten. Dat is dan ook precies wat Liliya en Yury deden: ze werkten en spraken met hun burens. Al snel raakten ze goed bevriend met een ander getrouwd stel, Lyuba en Valentin.

De jaren verstreken en hun vriendschap kon niet meer stuk. Tot de Sovjet-Unie ten onder ging en Lyuba en Valentin hun biezen paktten. Evengoed verloren de twee echtparen elkaar niet uit het oog. Lyuba kreeg interesse voor de Bijbel en ze liet Liliya weten wat ze had geleerd. Als eerste zei ze dat ze zich afvroeg welke dag van de week Gods ware sabbat is. Ze bezocht een priester en vroeg hem om een antwoord, maar hij kon haar geen Bijbelteksten tonen die de zondag aanwijzen als Gods speciale dag. En dus bad ze wanhopig tot God: 'Als U echt bestaat, leer mij U dan kennen. Ik wil niets liever dan dat.'

Korte tijd later zag ze een zelfgemaakt bord bij een bushalte waarop Bijbelstudies werden aangeboden. Ze bezocht het adres en trof een groep zevendedagsadventisten aan. Vanuit de Bijbel wezen ze Gods ware sabbatdag aan en beantwoordden daarmee haar vraag. Ze gaf haar hart aan Jezus in de doop. Dolgelukkig vertelde Lyuba aan Liliya hoe ze tot geloof gekomen was. Zonder enige tegenspraak nam Liliya de Bijbelse opvattingen die Lyuba deelde voor waarheid aan. Dat betekende niet dat ze zelf geloofde. Ze kende God niet en zag er de meerwaarde niet van in Hem te volgen of de sabbat te houden.

Toen raakten Lyuba en haar man hun baan kwijt en gingen ze door een moeilijke periode. Liliya vroeg zich af of ze het zich ingebeeld had dat de zachte stem haar zei Oezbekistan te verlaten. Op een dag stortte ze haar hart uit bij een vreemdeling op straat. De volgende dag kwam de vreemdeling, genaamd Nadya, naar haar huis met een tas vol aardappelen en wortels van eigen bodem. Liliya kon haar ogen niet geloven. Om haar te bedanken, verspilde ze hun laatste munten aan een paar boodschappen en bracht ze naar Nadya's huis. De vrouwen werden goede vriendinnen en Liliya wist niet wat ze hoorde toen ze ontdekte dat Nadya's leven veel moeilijker was dan het hare. Nadya's man was een maand geleden overleden en had tien kinderen nagelaten om eten en liefde te krijgen. En toch overheerste de blijdschap en vrede bij Nadya. Liliya ontdekte dat Nadya zevendedagsadventist was.

Nu kende Liliya al twee adventisten: Lyuba en Nadya. Nadya gaf Liliya een Bijbel cadeau en Liliya begon er in te lezen. Ondertussen bleef Lyuba haar persoonlijke groei met haar delen en ook zij stuurde een Bijbel. Nu had Liliya twee Bijbels. Ze vond de Bijbelverhalen zo prachtig. Toch geloofde ze zelf niet. Ze kende God niet. Tot Lyuba zomaar bij Liliya op de stoep stond. Ze nam haar mee naar een pas geopende adventkerk in het dorp en Liliya ging trouw elke sabbat mee. Liliya was inmiddels

al oud en oma. Ze genoot van de sabbatpreken en het contact met anderen. Toch geloofde ze zelf niet. Ze kende God niet.

Toen sloeg het noodlot toe. Liliya's dochter verloor haar kindje kort voor de geboorte. Daarna verloor ze ook haar tweede kindje tijdens de zwangerschap. Even later raakte ze opnieuw zwanger en weer dienden de problemen zich aan. Liliya wist zich geen raad. Luid riep ze uit: 'HEER, red dit kind. Laat hem niet sterven!'. Daarna beloofde ze God: 'Ik zal U aanvaarden en U mijn hart geven in de doop als U dit kind in leven laat'. Een paar maanden later kwam een gezond jongetje ter wereld genaamd Stephan. Liliya hield zich aan haar woord. Zes maanden later liet ze zich dopen.

Liliya gelooft nu zelf ook. Ze kent God. Ze gelooft dat een stem uit de hemel haar aanspoorde uit Oezbekistan weg te gaan. Omdat ze daar gehoor aan gaf, ontmoette ze haar adventistische vriendinnen Lyuba en Nadya. Omdat ze verhuisde, kreeg ze twee Bijbels en begon erin te lezen. Omdat ze Oezbekistan achter zich liet, kwam ze tot geloof en tot God. 26 jaren waren voorbij gegaan vanaf die dag dat de zachte stem in Oezbekistan had geklonken tot de dag dat ze zich liet dopen in het noordelijkste puntje van Rusland.

Liliya is nu 69 jaar oud. Elke sabbat gaat ze naar de kerk met haar dochter Lyuba en haar tienjarige kleinzoon Stephan. Ze bidt ervoor dat haar man en andere familieleden ook tot geloof zullen komen en op een dag in God zullen geloven. Ze gelooft erin dat haar gebeden verhoord worden. Ze kent God en ze weet dat Hij naar gebeden luistert.

Een deel van uw dertiende sabbatcollecte vandaag zal helpen bij de bouw van een buurtcentrum in Liliya's woonplaats, Salekhard in het noorden van Rusland. Ook zal uw bijdrage vier andere projecten steunen in de Euro-Aziatische Divisie. Zo bouwen we een maatschappelijk centrum waar gezinnen over God kunnen leren in Yerevan, Armenië; er komt een jeugdcentrum in Minsk, Wit-Rusland; een gezondheidscentrum in Tskaltubo, Georgië en de eerste adventistische basisschool in Tasjkent, Oezbekistan. Dank u wel dat u veel wilt geven vandaag om het evangelie te verspreiden in de Euro-Aziatische Divisie.

